

Finta Klára Enikő

MAMÓ KERTJE

A térdeimen azóta nőnek a kicsi kertek. Azóta szeretek ribizlibokrokat és odahunyorgott madarakat a szemben. Azóta vannak kék falak és szalagtekergek a kintből. A kicsi megértések. Pedig már régóta nem játszom. Huzigált kóccokat sem kergetek. Mert az én mamóm egészen összetöpörödött. Ráncait sem rejtegeti a sarokban, köténykorcos anyákságát. Neki a kékfalak magasabbak. És hidegek. Távoliak a nekemnek.

Az árva bennem is mozgatódik. Az egyedül belefésüli magát a hajamba. Belekap, akaszódik. Szét- és összeráncigál. Nyíl ni kéne. Moccantgatni. Legombolyítani a csillagot és fonallá vékonyodni. Kicsi lenni és beleköltözni a dunyhába a dáliákkal és a befordulással. Mert ott gömbölyödés van és kuporodás. Ott még hallok mamómat Istennel beszélgetni. Ő mindennapit beszélgetett vele. Csütörtököt és szerdást és keddest. Visszafelé. Az illata is visszafelé libbenős. Lapos mennyben. Virágigézésben. Repkedett az ajak az arcán. A kötésben szuszogott a dúdolás. Az elmúlni, az egyszerűekből kifutás. Kigondoltam a rá-t, a neki-t. És a szeretést. Ablaknak dőltem, orral. Tapogattam a kintet. Mégis milyen lehet a túlban. A párkány mögöttben. Mert itt csak tél van, tavasz, nyár. Rongyidó. Mamó belehasadt a sötétbe, az ágyvetésbe. Kilincsmegállások közt csukogatom magam. Simuló a most. Göröngyös a múlik. Az én mamóm kezei gyengék és megszűnik. Csendes közöttük a csattanás. Este a gyógyító üvegek fenyősziruposak voltak, és döngték a darazsak az édest a darázs-fészekben. Ami mindig volt. Ami mamó volt.

Amióta nyílnak a kicsi kertek, én azóta tudom igazán az én mamómat. Az esti lámpagyúlást és szappanillatot. Tudom az ő ráncgyűléseit, a képeket az üveg mögött. A könyöklést az ablakban. A göndörödést és őszet. Azt hiszem, mamó sokszor hullatott levelet. Amikor a padlás meghajolt, és a tető árvizes lett. És mászott bennünk a félés. Végigiramlott benne a nyilallás. És az Anya-labdákat vágó olló hersenése. És nem tudja bennem még mindig az árva, hogy a dolgok hogyan jók. Igazak. Mert csak pihegni szokott, ha már nagyon fázik. Az úton vonalakban, a barázdás baktatásban ló. És kiszakadt kapuk a szélen. Lehet, a mellettben kellett volna mamóval lenni. Amikor oldódott derekán a kötény, és szaladt testében a gyors. Akkor lenni kellett volna. Nem szakadni bele a kétségekbe. Kérdezgetni kellett vol-

na, arról, ami nem látszik már. Az ösvény melletti, de még nem füves helyekről. Arról, ami nagyapa, vagy ami nagyapa lehetett volna. A karcos hangról, a tövig vágott faölelésről. Arról a nagy viharról, amelyben csattanós a télifaünnepély. A szem nélküli emberekről, akik a templomban ülnek, és némák maradnak, hiába szólongatom őket. És a drótakasztásról a kapun. A lyukasfazék tornácüléséről. Ami még a halálbacsavarodás előttben volt.

Néha nézem a kezem görbéit. A csukló fölötti hajlást. És olyan fehér pihéséget érzek. A puha benteket, amiket nevezgetek. A faltalan kékségben. Vannak olyanok, és vannak továbbak. És napok a naptalanok után. És az előtttek mind utánokká lettek.

De én nem tudom már, csak ezt a mamót látni. Ami nem az enyém, mégis ugyanúgy fáj a háta, és iramlík a földön, a munkán, a mindenben keresztül. Aki a reggelben kel, és teszi azt, amit a mamók szoktak. Mert Máté Angi *Mamója* nekem elhossa a szekrényszagot és az ajtónyílást, ami nem szabad. És fonódnak a zajok és a kintek. Utolérnek. Azok a mindenek, amik a csutakon ülnek, és tyúkot néznek szállni, és felfelé zuhogó esőt az égbe. Ahogy mamó lépked a magasba. Megy az Istennel beszélgetni. Szerdást, keddest. Itt hagy, hogy érintgessem a halált. Hogy másik mamót keressek. És elvigye magával a kék falakat, a ládát, a nevét, a kihunyorgott faág-lengést. Elviszi belőlem, hogy a térdemen ne nőjenek többé a kertek. És csak árnyakat hagyjon, és a ráncait, amik lassan felfutnak rajtam.

Mert azok mind az én Mamómban is laktak.